

ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

The Effects of Group Process on Self Discipline of Mathayomsuksa II Students
in the Sports School under the Jurisdiction of Phitsanulok Provincial
Aaministrative Organization

ธัมกัญญ์ กักมาศ¹, ฉลอง ชาตรุประชีวิน², วาริรัตน์ แก้วอุไร³
Thammakan Kokmas, Chalong Chartuprachewin, Wareerat Kaewurai

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้กิจกรรมกลุ่ม และเพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่มของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 โรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาโดยการกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ ให้นักเรียนทำแบบวัดวินัย ในตนเองเพื่อจัดลำดับคะแนนจากน้อยขึ้นมาตามจำนวนที่กำหนดไว้ โดยเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มด้วยความสมัคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แบบวัดวินัยในตนเอง 2) แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่มของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ลักษณะของกิจกรรมกลุ่มโดยหลักการเพื่อให้สมาชิกเกิดการเรียนรู้ พัฒนา และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตนเอง ที่จะก่อให้เกิดวินัยในตนเอง ด้านความอดทน ด้านความรับผิดชอบและด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ค่าสถิติประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่า t – test

ผลการวิจัยพบว่า

1. การรับรู้วินัยในตนเองก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 75.33 คะแนน และ 83.93 คะแนนตามลำดับและเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง พบว่าวินัยในตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความพึงพอใจที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่ม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากมีค่าเท่ากับ ($\bar{x}$ = 4.28, S.D. = 0.63)

คำสำคัญ: วินัยในตนเอง; กิจกรรมกลุ่ม

¹ นิสิตระดับการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา จิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
² รองศาสตราจารย์ ดร., ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สาขาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
³ รองศาสตราจารย์ ดร., กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

Abstract

The purpose of this study was to compare self-discipline of Mathayomsuksa II students in the Sports school under the Jurisdiction of Phitsanulok Provincial Administrative Organization. By means of pretest and post-trial activities. In addition, it was to study the satisfaction of the second year students at this toward the group-process self-discipline activities. The sample used in this study are 15 high school students at the sport school under the jurisdiction of Phitsanulok Provincial Administrative organization in the 2nd semester of academic year 2553, obtained by purposive Sampling is to provide students with the discipline. In order from least to own up to a predetermined amount. By participating in the group with the application. The instruments for this study were: 1) Self-discipline test for 2nd Year students. 2) a questionnaire for measurements of satisfaction on group-process activities. The principal activities of the group members to learn to develop and modify their behavior. That will cause the self-discipline, patience and responsibility for compliance. The statistics include the percentage standard deviation test and t - test.

The results showed that

1) Recognition self-discipline of the students second year before and after trial activities had an average score of 75.33 points and 83.93 points respectively, and the self-discipline after the experimentation was higher than before at the .01 level of significant.

2) The satisfaction on using group process as a whole, was at high lever ($\bar{x} = 4.28$, S.D. = 0.63)

Key Word: Self-discipline; group process

ความเป็นมาของการวิจัย

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 (มาตรา 6) การจัดการศึกษา เป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกายจิตใจ สติปัญญา ความรู้ และมีคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต โดยการมีวินัย มีความเอื้อเฟื้อเกื้อกูล มีเหตุผล รู้หน้าที่ ซื่อสัตย์ พากเพียร ขยัน ประหยัดมีจิตใจ เป็นประชาธิปไตย เคารพความคิดเห็น และสิทธิของผู้อื่น มีความเสียสละ รักษาสิ่งแวดล้อม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างสันติสุขและมีความสุขการดำรงชีวิตให้อยู่ในสังคมอย่างมีความสุขได้นั้น มนุษย์จะต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจ สังคมและความเจริญก้าวหน้าของ ยุคโลกาภิวัตน์อยู่ตลอดเวลา โดยมีวิจาร์ณญาณและรู้เท่าทัน การจัดการศึกษา จึงต้องให้ความรู้คู่กับคุณธรรม จริยธรรม หรือส่งเสริมความเจริญทางด้านวัตถุ โดยไม่ละเลยความเจริญทางด้านจิตใจของคนในสังคมด้วย (สำนักคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2541, หน้า 6)

วินัยในตนเองเป็นพื้นฐานสำคัญในการอยู่ร่วมกันในสังคม เพราะในสังคมย่อมต้องมีกฎเกณฑ์ร่วมกัน หากคนในสังคมไม่รักษากฎเกณฑ์ย่อม ไม่มีความสุขสงบสุขในสังคม (กรมวิชาการ, 2542ก, หน้า 1) ซึ่งการพัฒนาวินัยในตนเองนั้น สามารถพัฒนาได้หลายวิธี เช่น การใช้กิจกรรมกลุ่มจำลองประสบการณ์ด้านต่างๆ การฝึกทักษะทางอารมณ์ เป็นต้น ดังที่ หรรษา นิลวิเชียร (2536, หน้า 20) ได้กล่าววาทบทของโรงเรียน คือสถาบันการศึกษา ที่ต้องรับผิดชอบในการเสริมสร้างระเบียบวินัยแก่เด็กและเยาวชน ซึ่งกิจกรรมนี้ เป็นส่วนหนึ่ง ในกิจการนักเรียน โรงเรียนมีหน้าที่พัฒนาเด็กให้มีคุณภาพครูมีใช้เพียงแต่ให้วิชาความรู้แก่เด็ก และเยาวชนของชาติเท่านั้น แต่ต้องปลูกฝังด้านจริยธรรมให้เขาเหล่านั้นด้วย

โรงเรียนกีฬาสังกัดการบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก โดยได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาล เปิดสอนครั้งแรกในปี พ.ศ.2551 โดยจัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 การจัดตั้งโรงเรียนกีฬาเพื่อกระจาย

โอกาสทางการศึกษา ให้เด็กและเยาวชน ที่มีความถนัด และความสามารถพิเศษทางการกีฬาให้มีโอกาสได้รับการส่งเสริม และพัฒนาอัจฉริยภาพแห่งตนให้ถึงขีดสูงสุดไปพร้อมกับการพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา มุ่งให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถ ความถนัด และความสนใจของตนเอง เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานและการกีฬาสำหรับการประกอบสัมมาชีพ และการศึกษาตอบสนองความต้องการในด้านการกีฬาของท้องถิ่น และประเทศชาติ (โรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก, 2551) ซึ่งสิ่งที่จะทำให้นักเรียน มีพัฒนาการบรรลุตามเป้าหมายดังกล่าวได้ นอกจากบทบาทในการจัดประสบการณ์ของครูและโรงเรียน ให้กับนักเรียนแล้ว พฤติกรรมวินัยของนักเรียนก็มีส่วนสำคัญ เพราะการกระทำหรือการแสดงออกของบุคคล ในการควบคุมจิตใจ พฤติกรรมให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผน แนวปฏิบัติ ข้อบังคับ ความถูกต้อง และมีเหตุผลจะช่วยนำพานักเรียนไปสู่ความสำเร็จ ทั้งในด้านการศึกษาและการทำงาน เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข ไม่เป็นภาระของสังคม (วิไลวรรณ จำรูญ นิรันดร์, 2546, หน้า 2 - 3)

จากการศึกษาสภาพปัญหา พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (โรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก, 2553) มีความประพฤติ ก่อให้เกิดปัญหาในหลายๆ ด้าน แต่ที่ก่อให้เกิดปัญหาทั้งต่อตนเอง และสถานศึกษา ได้แก่ การไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานศึกษาเข้าหอพักช้า ไม่รักษาความสะอาดห้องและหอพัก ไม่ส่งการบ้าน ไม่ทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย และขาดความอดทน อดกลั้น ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย แสดงกิริยาไม่สุภาพ เมื่อถูกทำโทษหรือตำหนิ เป็นต้น ซึ่งพอสรุปได้ว่า นักเรียนขาดวินัยในตนเอง ในด้านความอดทน ความรับผิดชอบ และการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ส่งผลกระทบต่อการเรียนของนักเรียน และชื่อเสียงของสถานศึกษาเป็นเหตุผลสำคัญที่ทางโรงเรียน ต้องดำเนินการส่งเสริมวินัยในตนเองให้เกิดขึ้นกับนักเรียนที่ขาดวินัยในตนเอง การสร้างวินัยโดยการจัดกิจกรรมกลุ่ม เป็นกระบวนการหรือวิธีการที่จัดขึ้น เพื่อเสริมสร้างและส่งเสริมให้สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันและกัน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ โดย

อาศัยรูปแบบหลากหลายเป็นเทคนิคอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นการช่วยสมาชิกในกลุ่ม เกิดการเรียนรู้ถึงพฤติกรรมทัศนคติ การเข้าใจคน วิธีการแก้ปัญหาที่ถูกต้อง รวมถึงการเรียนรู้ปฏิกริยาภายในกลุ่ม ผู้วิจัยจึงสร้างแผนการใช้กิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนโรงเรียนกีฬาได้การเรียนรู้พัฒนา และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตนเอง ที่จะก่อให้เกิดวินัยในตนเอง ด้านความอดทน ด้านความรับผิดชอบ และด้านการปฏิบัติตามกฎ

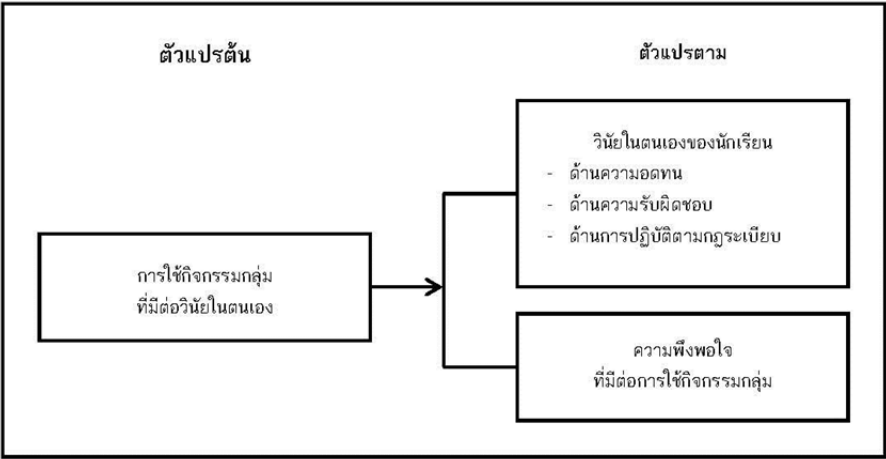
ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของการมีวินัยในตนเอง จึงให้ความสนใจที่จะส่งเสริมพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 ในโรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกโดยการใช้กิจกรรมกลุ่ม เพื่อส่งเสริมและพัฒนาวินัยในตนเองให้เกิดขึ้นกับนักเรียนและเพื่อเป็นสารสนเทศให้ครูผู้สอนนำผลการวิจัยไปส่งเสริมวินัยในตนเอง ของนักเรียนโรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้กิจกรรมกลุ่ม
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่ม เพื่อส่งเสริมวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้สังเคราะห์แนวคิดที่เกี่ยวกับวินัยในตนเองของนักเรียน เพื่อเปรียบเทียบก่อนการทดลอง - หลังการทดลองใช้กิจกรรมกลุ่ม และวัดระดับความพึงพอใจที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่มของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วน จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งได้แสดงรายละเอียดของกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังภาพ 1

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกีฬพงศ์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 46 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกีฬพงศ์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาโดยการกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อวินัยในตนเอง

ตัวแปรตาม คือ 1) วินัยในตนเอง ประกอบด้วย วินัยในตนเอง 3 ด้าน คือ ด้านความอดทน ด้านความรับผิดชอบ และด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ 2) ความพึงพอใจที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่ม

แบบแผนของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบแผนของการวิจัยแบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest – Posttest Design) ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2545, หน้า 60)

O1 : การทดสอบก่อนทำแบบกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อวินัยในตนเอง

X : การทำแบบกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อวินัยในตนเอง

O2 : การทดสอบหลังทำแบบกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อวินัยในตนเอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบวัดวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความอดทน ด้านความรับผิดชอบ และด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ จำนวน 30 ข้อมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 ข้อคำถามเป็นสถานการณ์ที่เกี่ยวกับวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดให้ผู้ตอบ คือ ตัวนักเรียนเองตัดสินใจ หรือแสดงถึงการรับรู้วินัยในตนเองของตัวเองว่า จะต้องปฏิบัติตามนั้นจริง ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

ด้านความอดทน จำนวน 10 ข้อ คือ ข้อ 1-10

ด้านความรับผิดชอบ จำนวน 11 ข้อ คือ ข้อ

11-21

ด้านการปฏิบัติตามตามกฎระเบียบ จำนวน 9 ข้อ คือ ข้อ 22-30

1.2 คำตอบเป็นแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก ให้คะแนนเป็น 3 ระดับ เกณฑ์การให้คะแนนใช้ทฤษฎีจริยธรรมของโคลเบอร์ก เป็นแนวทางในการกำหนดเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

มีหลักของการใช้วินัยต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคม ได้ 3 คะแนน

มีหลักของการใช้วินัยต่อตนเอง และผู้อื่นได้ 2

คะแนน

มีหลักของการใช้วินัยส่วนตนเท่านั้นได้ 1

คะแนน

การหาคุณภาพเครื่องมือ โดยวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) แบบวัดวินัยในตนเองที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่ม โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

(Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) พบว่ามีค่าเท่ากับ 0.836

2. แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่มของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ นักเรียน มีความพึงพอใจระดับมากที่สุดเท่ากับ 5, นักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากเท่ากับ 4, นักเรียนมีความพึงพอใจระดับปานกลางเท่ากับ 3, นักเรียนมีความพึงพอใจระดับน้อยเท่ากับ 2 และนักเรียนมีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุดเท่ากับ 1 ตามลำดับจำนวน 15 ข้อ กำหนดโครงสร้างของเครื่องมือ และขอบเขตเนื้อหา ให้ครอบคลุมวินัยในตนเอง 3 ด้าน คือ ด้านความอดทน ด้านความรับผิดชอบ และด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ แล้วนำเครื่องมือไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกัฬาศรีนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ ปีการศึกษา 2553 จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช้กลุ่มทดลอง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) พบว่า แบบวัดความพึงพอใจ ที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่มมีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.915

วิธีดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัย แบ่งการดำเนินการทดลอง ออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการทดลอง
- 1.1 เตรียมสถานที่ และอุปกรณ์การทดลอง ที่จำเป็นใช้ห้องเรียน ห้องประชุมและห้องแนะแนว โรงเรียนกัฬาศรีนครสวรรค์บริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก เป็นสถานที่ดำเนินการทดลอง

ตาราง 1แสดงผลการเปรียบเทียบวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้กิจกรรม

วินัยในตนเอง	คะแนน	n	ก่อนเรียน		หลังเรียน		$\bar{d}$	S.D. _d	t	p
			$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.				
ด้านความอดทน	30	15	25.20	0.94	28.00	1.46	2.80	1.76	6.08	0.00**
ด้านความรับผิดชอบ	33	15	23.26	1.27	26.06	1.62	2.80	1.47	7.35	0.00**
ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ	27	15	25.06	1.22	26.73	1.16	1.66	0.97	6.61	0.00**
รวม	90	15	75.33	6.24	83.93	6.72	8.60	3.45	9.62	0.00**

** p < .01

- 1.2 นัดหมาย วัน เวลา และสถานที่กับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อเข้าร่วมการทดลอง รวมถึงชี้แจงรายละเอียดการดำเนินงานวิจัย เพื่อให้สมาชิกเข้าใจถึงวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

- 1.3 ก่อนการใช้กิจกรรมกลุ่ม ผู้วิจัย นำแบบวัดวินัยในตนเอง ไปให้กลุ่มตัวอย่างทำนำคะแนนที่ได้ครั้งนี้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (pre-test)

2. ขั้นตอนการทดลอง

- 2.1 ให้กลุ่มทดลองเข้าทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มตามกิจกรรมที่กำหนดไว้ทั้ง 12 กิจกรรม โดยใช้กิจกรรมละ 60 นาที สัปดาห์ละ 4 ครั้ง รวมเป็น 3 สัปดาห์ต่อเนื่องกัน

- 2.2 กลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มทดลองให้ทำกิจกรรมการเรียนการสอนตามปกติ

3. ขั้นตอนการประเมินผล

- 3.1 หลังจากสิ้นสุดกิจกรรมกลุ่มแล้ว ผู้วิจัย นำแบบวัดวินัยในตนเองชุดเดิมไปให้กลุ่มตัวอย่างทำ นำคะแนนที่ได้ครั้งนี้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (post-test)

- 3.2 นำคะแนน จากการตอบแบบวัดวินัยในตนเอง ในการเข้าร่วมใช้กิจกรรมกลุ่มทั้ง 2 ครั้งมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) แล้วเปรียบเทียบคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยใช้การทดสอบคะแนนที่ (t-test Dependent)

สรุปผลการวิจัย

- ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบวินัยในตนเอง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้กิจกรรมกลุ่ม

จากตาราง 1 พบว่า วินัยในตนเองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 75.33 คะแนน และ 83.93 คะแนนตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังทดลอง พบว่า วินัยในตนเอง

หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ทั้งภาพรวมและรายด้าน ตอนที่ 2 ผลการวัดความพึงพอใจที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่มของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตาราง 2 แสดงผลการวัดความพึงพอใจที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่มของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ภาษาที่ใช้ในแต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสมและชัดเจน	4.11	0.56	มาก
2. เนื้อหาที่ใช้ในแต่ละกิจกรรมเหมาะสมกับสมาชิก	4.26	0.69	มาก
3. เวลาที่ใช้ในแต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา	4.47	0.56	มาก
4. ในแต่ละกิจกรรมไม่เน้นเนื้อหามากเกินไป จึงน่าสนใจที่จะเรียนรู้	4.24	0.63	มาก
5. สามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ภายในเวลาที่กำหนด	4.45	0.77	มาก
6. กิจกรรมทุกกิจกรรมสมาชิกสามารถแสดงตามความคิด ความรู้สึกได้	4.07	0.58	มาก
7. จำนวนกิจกรรมทุกกิจกรรมมีรายละเอียดครอบคลุมเนื้อหา	4.27	0.69	มาก
8. สมาชิกมีความสนุกสนานในการใช้กิจกรรมกลุ่ม	4.23	0.77	มาก
9. สมาชิกสนใจที่จะประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเองในแต่ละกิจกรรม	4.25	0.57	มาก
10. แผนการใช้กิจกรรมชัดเจน เข้าใจง่าย และปฏิบัติได้จริง	4.46	0.56	มาก
11. ผู้นำกิจกรรมแสดงกิริยาท่าทาง และใช้ภาษา สื่อความหมายได้ถูกต้องเหมาะสม ง่ายต่อการเรียนรู้ในแต่ละกิจกรรม	4.31	0.65	มาก
12. ผู้นำกิจกรรมมีการนำเสนอขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมเป็นไปตามแผนการใช้กิจกรรมกลุ่ม เชื่อมโยง ทำให้สมาชิกสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น	4.33	0.61	มาก
13. ผู้นำกิจกรรมมีเทคนิคในการกระตุ้นให้สมาชิกสนใจและติดตามในแต่ละกิจกรรม	4.17	0.59	มาก
14. ในแต่ละกิจกรรมสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตจริง	4.26	0.69	มาก
15. ในแต่ละกิจกรรมบอกจุดมุ่งหมายชัดเจนและสอดคล้องกับเนื้อหา	4.32	0.47	มาก
รวม	4.28	0.63	มาก

จากตาราง 2 พบว่า ความพึงพอใจนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกัลยาณิวัฒนาการบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลกที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่ม พบว่า โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเท่ากับ ($\bar{x}$ = 4.28, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เวลาที่ใช้ในแต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเท่ากับ ($\bar{x}$ = 4.47, S.D. = 0.56) แผนการใช้กิจกรรมชัดเจน เข้าใจง่าย และปฏิบัติได้จริง มีค่าเท่ากับ ($\bar{x}$ = 4.46, S.D. = 0.56) และสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ภายในเวลาที่กำหนด มีค่าเท่ากับ ($\bar{x}$ = 4.45, S.D. = 0.77) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลสรุปของการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากผลการเปรียบเทียบวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกัลยาณิวัฒนาการบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก ก่อนการทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มและหลังการทดลองใช้กิจกรรมกลุ่ม พบว่า หลังการทดลองใช้กิจกรรมของกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยของวินัยในตนเองสูงกว่าก่อนทดลองใช้กิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ ที่ระดับ .01 ทั้งภาพรวมและรายด้าน จากผลการทดลองเห็น ได้ว่า วินัยในตนเองนั้น

สามารถที่จะส่งเสริมและพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนได้ด้วยการใช้กิจกรรมกลุ่ม โดยการนำเทคนิคหรือวิธีการที่หลากหลายรูปแบบของกิจกรรมกลุ่ม นำมาสร้างแผนการใช้กิจกรรมให้สอดคล้องเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของวินัยในตนเองทั้งด้านความอดทน ด้านความรับผิดชอบ และด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ เช่น การให้ความรู้ กรณีตัวอย่าง เกมส์ บทบาทสมมุติการอภิปรายกลุ่ม การจำลองสถานการณ์ และการระดมสมอง ซึ่งกิจกรรมกลุ่มเหล่านี้ สามารถส่งเสริมและพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของเรจินา จันทรเพ็ญ (2548) ที่พบว่า วินัยในตนเองหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ ซึ่งหลังจากการจัดประสบการณ์นักเรียนมีวินัยในตนเอง คือ ด้านการเข้าแถวสูงสุด และมีวินัยในตนเองด้านการตรงต่อเวลาต่ำสุด นักเรียน เห็นด้วยต่อการจัดประสบการณ์ โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม ช่วยทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองนักเรียนชอบ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม ที่เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจาก กิจกรรมที่ได้จัดทำขึ้นมานั้น ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ ที่จะเรียน และนำสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ ในแต่ละกิจกรรม นำกลับไปปฏิบัติกับชีวิตประจำวันต่อไปได้เป็นอย่างดี

2. ความพึงพอใจที่มีต่อการใช้กิจกรรมกลุ่ม ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกีฬาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากนั้น อาจเป็นเพราะว่า เวลาที่ใช้ในแต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสม และสอดคล้องกับเนื้อหา จึงทำให้นักเรียนสนใจที่จะเรียนพร้อมกับเรียนแล้วได้รับความรู้ และสามารถที่จะนำกลับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จึงทำให้นักเรียน มีความพึงพอใจที่จะเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิสมัย ทินเต (2545) ที่พบว่า นักเรียนกลุ่มเป้าหมายหลัก มีความพึงพอใจในการร่วมกิจกรรม และพัฒนาพฤติกรรมการ มีวินัยในตนเอง เช่น มาโรงเรียนทุกวัน ไม่มาสายเข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบ ในงานที่ได้รับมอบหมาย และไม่ถูกฝ่ายปกครองบันทึกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและมีพฤติกรรมที่แสดงถึงความมีวินัยในตนเองดีขึ้น และจากแบบวัดการปฏิบัติที่แสดงถึงมีวินัย พบว่า หลังการเข้าร่วมกิจกรรมทั้งนักเรียนกลุ่มเป้าหมายหลักและกลุ่มเป้าหมายรอง มีคะแนนเพิ่มขึ้นจากก่อนเข้าร่วมกิจกรรม และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับสกินเนอร์ (Skinner, 1992, p.1 อ้างถึงใน วันทยา วงศ์ศิลปภิรมย์, 2542, หน้า 9) ที่มีความเห็น

ที่ว่า การปรับพฤติกรรมของคนต้องอาศัยพัฒนาการของพฤติกรรม ซึ่งหมายถึง เสรีภาพ และความภาคภูมิใจหมายปลายทาง ที่แท้จริงของการศึกษา คือ การทำให้คนมีความเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน เสรีภาพ และความภาคภูมิใจเป็นครองของการไปสู่ความเป็นคนดังกล่าวนั้น เสรีภาพมีความหมายตรงข้ามกับการควบคุม แต่เสรีภาพในความหมายของ สกินเนอร์ไม่ได้หมายถึง ความเป็นอิสระจากการควบคุมหรือความเป็นอิสระจากสิ่งแวดล้อม แต่หมายถึง ความเป็นอิสระจากการควบคุมบางชนิดที่มีลักษณะแข็งกร้าว นั้น ไม่ได้หมายถึงการทำลายหรือหนีจากสิ่งแวดล้อม แต่เป็นการวิเคราะห์ และเปลี่ยนหรือปรับปรุงรูปแบบใหม่ให้แก่สิ่งแวดล้อมนั้น โดยทำให้อำนาจการควบคุม อ่อนตัวลงจนบุคคลเกิดความรู้สึกว่าตนมิได้ถูกควบคุมหรือต้องแสดงพฤติกรรมใดๆ ที่เนื่องมาจากการกดดันภายนอกบางอย่างบุคคลควรได้รับการยกย่องยอมรับในผลสำเร็จของการกระทำ การเป็นที่ยกย่องยอมรับเป็นความภาคภูมิใจ ความภาคภูมิใจ เป็นคุณค่าของมนุษย์ แต่การกระทำที่ควรได้รับการยกย่องยอมรับมากเท่าไร จะต้องเป็นการกระทำที่ปลอดจากการบังคับหรือสิ่งควบคุมใดๆ มากเท่านั้นคือ สัดส่วนประมาณของการยกย่องยอมรับที่ให้แก่การกระทำ จะเป็นส่วนกลับกับความเด่นหรือความสำคัญของสาเหตุที่จูงใจให้เขากระทำ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรมีการส่งเสริมและพัฒนาวินัยในตนเองต่อเนื่องไปจนจบการศึกษา โดยให้ได้รับความรู้ และประสบการณ์ที่เกิดจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ในระหว่างการใช้กิจกรรมกลุ่ม

2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ถ้ามีการสอดแทรกขั้นตอนหรือกระบวนการใช้กิจกรรมกลุ่มไว้ด้วย นักเรียนจะไม่เกิดความเบื่อหน่าย อยากที่จะเรียนรู้ เพราะได้รับความรู้ ตื่นเต้น สนุกสนาน เกิดพัฒนาการด้านอื่นๆ ตามมา ซึ่งได้จากการใช้กิจกรรมกลุ่ม

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลการทดลองการใช้กิจกรรมกลุ่ม เพื่อพัฒนานักเรียนเกี่ยวกับวินัยในตนเองด้านอื่นๆ ให้มากกว่านี้ และเพิ่มกลุ่มตัวอย่างการวิจัยให้ครอบคลุมทุกระดับชั้น

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการพัฒนา วินัยในตนเองโดยใช้กิจกรรมกลุ่มกับวิธีการอื่นๆ โดยที่ไม่
เจาะจงที่จะศึกษากับโรงเรียนกีฬา

3. ควรมีการติดตามผลในระยะยาว เพื่อดูความคงทน
ของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมกลุ่ม

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2542ก). การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านความรับผิดชอบและความมีวินัยในตนเอง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- พิสมัย ทินเด. (2545). การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย 2 จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เรจินา จันทรเพ็ญ. (2548). การพัฒนาความมีวินัยในตนเองโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์สำหรับเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- โรงเรียนกีฬาคณะการบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก. (2551). ธรรมนูญโรงเรียนปีการศึกษา 2551. พิษณุโลก : โรงเรียนกีฬาคณะการบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก.
- โรงเรียนกีฬาคณะการบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก. (2553). ธรรมนูญโรงเรียนปีการศึกษา 2553. พิษณุโลก : โรงเรียนกีฬาคณะการบริหารส่วนจังหวัดพิษณุโลก.
- วันทยา วงศ์ศิลปภิรมย์. (2542). การวิจัยและประเมินคุณภาพ-ประสิทธิภาพการศึกษาปีการศึกษา 2540 : เล่ม 1 คุณภาพ ประสิทธิภาพและประสิทธิผลทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา.
- วิไลวรรณ จำรูญนิรันดร์. (2546). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมวินัยในการเรียนและพฤติกรรมวินัยในการกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). บริหารศาสตร์ เล่ม 5 การบริหารสถานศึกษา การบริหารงานกิจการนักเรียน/นักศึกษา. ในชุดฝึกการอบรมบริหารระดับสูง. กรุงเทพฯ : คัมปาย อิมเมจจิง.
- หรรษา นิลวิเชียร. (2536). ปฐมวัยศึกษาหลักสูตรและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

Skinner. (1992). *A little child's book of stories*. New York : Children's Classics.